

9. Amram și familia sa

„Și un om din casa lui Levi s-a dus și a luat pe o fiică a lui Levi. Și femeia a rămas însărcinată și a născut un fiu. Și l-a văzut că era frumos și l-a ascuns trei luni. Și, când n-a mai putut să-l ascundă, a luat pentru el un coșuleț de papură și l-a uns cu bitum și cu smoală și a pus copilașul în el și l-a pus între trestii, pe malul râului. Și sora lui stătea departe, să vadă ce se va face cu el. Și fiica lui Faraon a coborât să se scalde în râu; și slujnicele ei se plimbau pe marginea râului. Și a văzut coșulețul în mijlocul trestiilor; și a trimis pe slujnica ei și l-a adus. Și a deschis și a văzut copilul și, iată, băiatul plângea. Și, făcându-i-se milă, a zis: «Acesta este unul dintre copiii evreilor». Și sora lui a zis fiicei lui Faraon: «Să mă duc și să chem o doică dintre femeile evreice ca să alăpteze copilul pentru tine?» Și fiica lui Faraon i-a zis: «Du-te». Și fecioara s-a dus și a chemat pe mama copilului. Și fiica lui Faraon i-a zis: «Ia copilul acesta și alăptează-mi-l, și îți voi plăti». Și femeia a luat copilul și l-a alăptat. Și, după ce a crescut copilul, l-a adus fiicei lui Faraon, și el a ajuns fiul ei. Și ea i-a pus numele Moise și a zis: «Pentru că l-am scos din apă»“

(Exod 2.1-10).

Acesta este începutul istoriei lui Moise. Apoi, perechea aceasta dispare cu totul în plan secund și nu mai auzim despre ea. Ștefan rezumă această istorie în vorbirea sa în fața sinedrului în următoarele cuvinte: „În timpul acela s-a născut Moise și era frumos înaintea lui Dumnezeu. El a crescut trei luni în casa tatălui său. Și, când a fost aruncat, fiica lui Faraon l-a luat și l-a crescut ca fiu al ei“ (Faptele Apostolilor 7.20, 21). În Evrei 11.23 citim: „Prin credință, Moise, după ce s-a născut, a fost ascuns trei luni de către părinții lui, pentru că au văzut că era frumos copilașul, și nu s-au temut de porunca împăratului.“

În totalitate nu ni se spun multe lucruri deosebite despre această pereche de oameni. Dar ceea ce ni se spune este de o mare importanță și merită să fie cercetat îndeaproape.

Amram și Iochebed erau una în credința lor în Dumnezeu. Aceasta este baza pentru o căsnicie bună. Ei erau oameni care se rugau, care se lăsau conduși de Dumnezeu și de Cuvântul Său în deciziile lor. Amram, levitul, s-a căsătorit cu o femeie din seminția lui Levi: aceasta era partenera dată de Dumnezeu, care, după cum se va vedea, i se potrivea.

Pentru a găsi soția potrivită, pentru fiecare tânăr este necesară dependența în rugăciune de Domnul. Așteptarea călăuzirii lui Dumnezeu este indispensabilă. Cred că în niciun alt domeniu nu există mai multe dorințe ca în acest domeniu. Ceea ce ne place nouă foarte mult considerăm adesea a fi călăuzirea lui Dumnezeu.

Am cunoscut un tânăr care s-a îndrăgostit de o fată și a întrebat-o dacă vrea să-i devină soție. Ea a reacționat altfel decât s-a așteptat el și a cerut timp pentru a gândi în rugăciune, dacă aceasta este voia lui Dumnezeu pentru ea. Ea a rămas tare în acest mod de gândire, chiar și când el a insistat, motivând că el este foarte sigur că este călăuzirea Domnului că s-au întâlnit și că sunt făcuți unul pentru altul. Trei luni mai târziu avea o legătură cu o altă fată.

Înțeleptul Solomon a spus: „Cine poate găsi o femeie virtuoasă?“ (Proverbe 31.10). „Farmecul este înșelător și frumusețea este deșartă; femeia temătoare de Domnul - aceea va fi laudată“ (Proverbe 31.30). Expresia că ai siguranța că mâna lui Dumnezeu v-a condus unul spre altul, nu trebuie să fie o frază goală.

Unitatea în credință s-a dovedit a fi adevărată la Amram și Iochebed, când au fost nevoiți să reziste încercării grele. „În timpul acela s-a născut Moise“ (Faptele Apostolilor 7.20). Părinții lui Moise cunoșteau porunca lui Faraon, că toți băieții evrei trebuiau să fie aruncați în Nil. Cu siguranță, acesta nu era un timp în care să riști să aduci pe lume copii! Aveau deja doi copii, o fiică și un fiu. Nu era suficient?

În timpul nostru sunt aduse adesea argumente mult mai puțin importante pentru a dovedi că familia este în număr complet. Oare vreau să spun prin aceasta, că fiecare pereche de oameni trebuie să aducă pe lume cât mai mulți copii posibil? Desigur, nu! În primul capitol am răspuns deja la această întrebare și mă limitez aici doar să indic spre ceea ce am spus acolo.

În zilele lor se știa deja cum poate fi prevenită o sarcină. Dar acești părinți au primit în credință o nouă binecuvântare printr-un copil. Și ce binecuvântare! Moise a devenit bărbatul care a trebuit să conducă poporul din robie în țara promisă. „Prin credință, Moise, după ce s-a născut, a fost ascuns trei luni de către părinții lui“ (Evrei 11.23). În relatarea din Exod 2 citim numai despre activitatea mamei, mai târziu fiind sprijinită de fiica ei. Tatăl rămâne în plan secund. În Epistola către Evrei se vorbește despre credința *părinților*.

În familia lui Isaac și a Rebecăi a trebuit, din nefericire, să constatăm că tatăl și mama aveau păreri diferite despre educația copiilor și au acționat ca atare. Urmările au apărut atât pentru ei, cât și pentru copii.

Mă tem că acest rău îl putem constata prea des în vremea noastră. Mulți copii află că au un *tată* și o *mamă*, dar nu află că au *părinți*. Ei nu pot vedea că tatăl și mama sunt uniți în dragoste și că formează o unitate. Acolo unde nu există acest raport, faptul acesta nu rămâne ascuns copiilor. Ochiul copilului vede foarte bine, iar inima copilului simte foarte clar situația. Șmecherașii știu să abuzeze cu iscusință de această situație, pentru a-și atinge scopul. Câteodată încearcă să înhame înaintea carului pe tatăl, în alte cazuri se îndreaptă spre mama. Este foarte rău când știu să transforme cu succes un „nu“ al tatălui într-un „da“ al mamei, sau invers. Aceasta acționează rău asupra unității familiei și asupra educației copiilor. Copiii nu au nevoie numai de un tată și de o mamă, ci au nevoie de părinți cu aceeași gândire!

Miriam, Aaron și Moise au primit binecuvântarea unor părinți buni și a unei educații bune în frica Domnului, iar aceasta s-a văzut în viața lor.

Faptul că la începutul acestei relatări apare activ mama în prim-plan, este de la sine înțeles. La îngrijirea unui bebeluș, tatăl constată adesea că este stângaci. Prima perioadă a îngrijirii o lasă cu plăcere în seama soției sale. Mai târziu, el poate să apară tot mai mult în prim-plan. Numai de ar face acest lucru! Totuși, este bine dacă și tatăl învață să schimbe bebelușul și să spele vasele. Atunci va înțelege mai bine faptul că soția lui poate fi câteodată obosită de grijile și ostenețile din gospodărie la fel ca și el de activitatea de la serviciu.

Orice țară democrată are un consiliu de miniștri care stabilește directivele. Fiecare minister în parte, sub conducerea unui ministru, trebuie să respecte acestea în timpul mandatului. Dacă nu ar fi așa, ar rezulta anarhie. Din nefericire, în unele familii se poate vorbi de anarhie (adică lipsă de conducere, dezordine), pentru că ori lipsesc „directivele“, ori nu se acționează conform lor.

Odinioară, din cauza călătoriilor misionare, lipseam adesea luni de zile de acasă, iar soția mea purta practic singură toată răspunderea pentru familie. Câteodată trebuia să luăm o decizie,

fără să putem gândi împreună la ea. Dar aceasta nu a ridicat probleme. Ne cunoșteam și aveam încredere unul în altul, cunoșteam și „directivele“ noastre și acționam în acest sens.

Se pare că Iochebed a acționat independent, dar a făcut-o conform „directivelor“ pe care le-au stabilit împreună în ascultarea credinței față de Dumnezeu. Așa trebuie să fie în orice familie creștină. Probabil, părinții au inclus-o și pe fiica lor Miriam în realizarea planurilor lor. Ei trebuiau să așeze bebelușul lor în Nil cât mai protejat posibil. Parcă îi văd pe acești trei (Aaron era prea mic) cugetând împreună și îngenunchind împreună, cerându-I lui Dumnezeu ca totul să se desfășoare bine.

Apoi, prin călăuzirea lui Dumnezeu, părinții au avut posibilitatea de a-l lua pe micuț din nou în casa lor. Iochebed a putut să alăpteze bebelușul ei. Dar putem fi convinși că ea a „folosit“ acești ani nu doar pentru a-l hrăni pe fiul ei, ci și pentru a-l crește în „frica de Domnul“, așa cum spune Biblia.

Nu știm cât timp a durat această perioadă. Biblia spune doar: „Și, după ce a crescut copilul, l-a adus fiicei lui Faraon.“ Cu siguranță, această perioadă a fost amânată cât mai mult posibil și a fost folosită cât mai bine posibil.

Profesorul Waterink relatează într-o carte despre o discuție între mame cu privire la educația și influența din exterior. Deodată o mamă tânără exclamă: „Ce puțin timp avem să ne educăm copiii!“ Celelalte au izbucnit în râs auzind această exclamație alarmantă. Dar Waterink continuă: „Aș dori să cred că toate mamele sunt conștiente cât de puțin timp au pentru educarea copiilor lor.“

El avea dreptate. Vă aduceți aminte când băiatul vostru a folosit acasă expresii de care v-ați speriat? De unde le avea? Strada își are un cuvânt de spus în acest sens. Apoi școala! Cea mai mare influență vine de la profesorii și elevii care sunt acolo. Să nu ne așteptăm la prea mult! Pentru părinții credincioși este necesar să fie conștienți și să acționeze având în vedere această influență.

Din nefericire, mulți părinți nu știu căror influențe sunt expuși copiii lor. Știm ce lectură iau în mână? Pentru unii vine apoi perioada când sunt „instruiți în toată înțelepciunea egiptenilor“ – universitatea.

În general, tinerii noștri trebuie să primească această putere de împotrivire printr-o educație biblică sănătoasă acasă.

Cuvintele lui Solomon din Proverbe 22.6 sunt mereu importante: „Crește-l pe copil după rânduială pe calea sa și, când va fi bătrân, nu se va abate de la ea.“ Această lecție s-a adevărit și în viața lui Moise. Instruirea în toată înțelepciunea Egiptului l-a lăsat rece. Îndrăznesc să mă îndoiesc că a avut mult câștig din aceasta pentru îndeplinirea lucrărilor sale. Unii cred că da. Ei sunt de părere că Moise a împrumutat mult în regulamentele sale din înțelepciunea Egiptului. Dar este scris foarte clar în Biblie că Moise a poruncit să se facă cortul întâlnirii și întreaga lucrare de acolo conform imaginii pe care i-a arătat-o Dumnezeu pe munte.

Legile referitoare la mâncare și legile care privesc igiena întrec cu mult cele ce pot fi găsite în scrierile egiptene; și medicii din zilele noastre recunosc marea lor valoare. Medicul american dr. S.I.Mc. Millan scrie în cartea sa „Boli evitabile“, că a fost foarte mișcat de faptul că Moise a prescris ca tăierea împrejur să se facă în ziua a opta. S-a descoperit că tocmai în această zi apare cea mai mică pierdere de sânge. Nici această înțelepciune nu a avut-o de la egipteni. Era

înțelepciune de sus, inspirație prin Duhul Sfânt. Prin aceasta nu doresc să afirm că o școală bună, o pregătire de specialitate sau o universitate ar fi fără valoare. Nici nu se poate aștepta să afirme așa ceva un fost profesor!

În Evrei 11.24 citim: „Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiu al fiicei lui Faraon, alegând mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă plăcerea trecătoare a păcatului, socotind ocara lui Hristos mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că privea spre răsplătire.“

Nu știm la ce vârstă a ajuns la această decizie. Cu siguranță, educația de acasă a avut influență în acest sens. Viața din Egipt și poziția pe care o deținea au fost o tentație pentru tânărul bărbat. Pentru a te putea împotrivi corespunzător nu este suficientă puterea unei bune educații de acasă. Trebuie să se ajungă la o decizie personală și la alegerea credinței. Atât părinții, cât și copiii maturi trebuie să gândească la aceasta. Cele mai multe decizii pentru credință se iau înainte de vârsta de 20 de ani. Mai târziu este tot mai greu să te predai Domnului și să o rupi cu păcatul. Schimbarea interioară din Moise nu a rămas neobservată de părinți.

Și astăzi, cea mai mare bucurie a părinților credincioși este să vadă pe copiii lor venind la Domnul Isus și la credință. Aceasta va fi totodată subiectul rugăciunilor lor.

Un poet a spus odată: „Un talent se formează în liniște, un caracter în curentul vieții.“ Însușirile prezentate de Moise la prima sa „intrare în scenă“ în Egipt (Exod 2.11) îl făceau incapabil pentru chemarea sa. El nu s-a înșelat în chemare, dar nu a așteptat timpul potrivit. Dumnezeu a trebuit să-l ducă mai întâi în liniște, în Madian. Acolo, la oi, a învățat ceea ce nu a reușit întreaga înțelepciune a Egiptului: răbdare și blândețe, condiții necesare pentru a conduce un popor atât de mare și dificil prin pustiul mare și înfricoșător. Aceste lucruri le-a învățat în a doua perioadă de 40 de ani. Nu citim că Moise ar fi avut contact în acești 40 de ani petrecuți în Madian cu poporul său. Dar Dumnezeu nu l-a pierdut din vedere pe acest popor în tot acest timp. Când a considerat că este timpul potrivit, i s-a arătat lui Moise într-un rug aprins și i-a spus: „Am văzut într-adevăr întristarea poporului Meu care este în Egipt și le-am auzit strigătul din cauza supraveghetorilor lor; pentru că le cunosc durerile... Și acum, vino, și te voi trimite la Faraon, ca să scoți din Egipt pe poporul Meu, pe fiii lui Israel“ (Exod 3.7,10).

Când Moise s-a considerat incapabil de această lucrare, Dumnezeu i-a spus: „Eu voi fi cu tine“. Această promisiune ar fi trebuit să fie suficientă, dar Moise a ridicat alte obiecții, în total cinci. Dumnezeu l-a întâmpinat în toate cu răbdare și har. Când Moise a dorit să fie complet eliberat de această lucrare, Dumnezeu i-a promis că-l va trimite pe fratele său Aaron, care va fi alături de el și va vorbi pentru el.

Atunci Moise s-a întors împreună cu soția și fiii săi în Egipt, pentru a îndeplini acolo lucrarea sa de eliberare a poporului. Cu patruzeci de ani înainte a încercat acest lucru fără să aibă o chemare în acest sens și în propria putere, dar fără succes. El n-a putut suporta poziția respingătoare a poporului său, s-a temut de mânia lui Faraon și a fugit în Madian. Acum însă putea ieși la capăt cu reacția deznădăjduită a poporului și nu se mai temea de mânia împăratului, pentru că a rămas neclintit de parcă l-ar fi văzut pe Cel nevăzut. El putea face aceasta numai prin credința în Cel care l-a chemat și trimis (Evrei 11.27).

În Numeri 12.3 ni se spune despre el: „Și bărbatul Moise era foarte blând, mai mult decât toți oamenii care erau pe fața pământului.“ Cine s-ar fi putut gândi la așa ceva după prima sa „intrare în scenă“, când impulsiv și plin de mânie l-a omorât pe egiptean? O lecție pentru noi:

un credincios nu trebuie niciodată să se scuze invocând însușirile lui rele: așa sunt eu, irascibil... Fiecare poate adăuga restul pentru sine însuși.

Biblia ne învață că putem menține sub control în puterea Duhului Sfânt toate însușirile rele ale vechii naturi. Dar să nu gândească nimeni că această natură veche poate fi îmbunătățită, că poate fi înnobilit caracterul ei. Acest lucru nu s-a întâmplat nici la Moise, în ciuda acestei mărturii minunate. Aproape la sfârșitul călătoriei, el a permis ca natura sa veche să fie iritată de poporul îndărătnic. În loc să vorbească stâncii, așa cum îi poruncise Domnul, a lovit-o de două ori. Prin harul lui Dumnezeu a ieșit apă din stâncă, dar Moise a pierdut, ca pedeapsă pentru neascultarea sa, dreptul de a introduce el personal poporul în țara promisă (Numeri 20.7-13).

Iar Aaron, fratele său, care a fost și el vinovat de această neascultare, a trebuit să sufere aceeași pedeapsă. Despre acest Aaron citim mai întâi în Exod 4.14. Când a sosit timpul lui Dumnezeu, Moise a primit misiunea de a merge la Faraon pentru a scoate din Egipt poporul. El a ridicat tot felul de obiecții, pe care Dumnezeu le-a combătut pas cu pas. Când a dorit să fie eliberat de această misiune, Dumnezeu i-a promis că îi va trimite pe Aaron ca ajutor. Slujba lor pentru popor este rezumată în cuvintele din Exod 6.26,27.

Apoi mai era fiica cea mai mare, Miriam. Și ea a ieșit din Egipt. La malul Mării Roșii a cântat o cântare de laudă din tamburină cu celelalte femei: „Cântați Domnului, pentru că este foarte înălțat“ (Exod 15.21). Ca și prorociță, a ocupat un loc important în mijlocul poporului. Dar nici ea nu a fost desăvârșită, la fel ca frații ei. Mânată de invidie, l-a determinat pe Aaron să se revolte împotriva conducerii lui Moise și a fost pedepsită cu lepră. Dar Moise s-a arătat dispus să ierte. El s-a rugat o scurtă rugăciune: „Dumnezeule, Te rog, vindec-o!“ Această rugăciune a fost ascultată. După o săptămână de separare în afara taberei, ea și-a putut ocupa din nou locul în mijlocul poporului (Numeri 12).

Aceasta este pe scurt ceea ce ni se relatează despre copiii lui Amram și ai lui Iochebed. Ce loc binecuvântat au ocupat în mijlocul poporului! De ar fi putut părinții să vadă toate acestea! Dar și pentru ei este valabil cuvântul: „ca să se odihnească de ostenele lor, pentru că lucrările lor îi urmează“ (Apocalipsa 14.13). Putem privi acum la acești părinți fideli, care au crescut spre onoarea lui Dumnezeu copilul încredințat lor în împrejurări grele.